

[Christmas Møller.]

som fragaar for Automobilskaternes Vedkommende, fordi de overføres til Kommunerne. Lægger vi hertil Amts- og Kommuneskatter, kommer vi op paa et Skatte-tryk af ca. 700 Mill. Kr., hvilket vil sige, at vi i direkte og indirekte Skat svarer ca. $\frac{1}{4}$ af Indtægten. Selv i taalelige Tider mener vi, dette er meget. I de vanskelige Tider, hvori vi befinder os, maa det være Opgaven at søge Skatterne lettet, i alt Fald ikke øget, og, saa vidt det kan gøres, omlægge dem saaledes, at de mindst muligt rammer Erhvervslivet. Jeg har sat disse almindelige økonomiske Betragtninger i Forgrunden, fordi det for os vil danne Baggrunden for hele den Stilling, vi vil indtage overfor Regeringens Arbejde. Det er først og fremmest Erhvervslivets Økonomi, det kommer an paa, og med Hensyn til Løsningen af de forskellige Opgaver, der melder sig, vil Bedømmelsen af Stillingen indenfor Erhvervslivet være vort afgørende Synspunkt. Tiderne er ikke til, at der paa noget Omraade udvises Flothed, den strengeste Økonomi maa være krævet.

Jeg skal derefter vende mig til nogle Bemærkninger angaaende Statens finansielle Forhold. De Regnskabsaar, vi her arbejder med, er jo Aarene 1929—30, 1930—31 og 1931—32. Og hvis man ser paa Resultaterne, de 12 Millioners Overskud for 1929—30, de Udsigter, den højtærede Finansminister tegnede for 1930—31, og de 25 Millioners budgetterede Overskud for 1931—32, svarer det jo, saaledes som jeg har søgt at give Udtryk for gennem den første Del af mine Bemærkninger, aldeles ikke til de Forhold, der raader indenfor Samfundets Økonomi i Øjeblikket. Jeg tror, man kan have Lov til at sige det paa den Maade, at i det økonomiske Resultat for Finansaaret 1929—30 er der intet overraskende. Jeg tror, at vi for vort Vedkommende kan henvise til, at de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard har gjort gældende paa det økonomiske Omraade, for Statsfinansernes Vedkommende i det hele og store er slaaet til. Efter at den højtærede Finansminister i en paa mange Omraader ædruelig og nøgtern Tale havde fremlagt disse økonomiske Resultater, sagde han — det findes i Rigsdagstidenden Sp. 11 —, at dette Resultat, med de 12 Mill. Kr. Overskud, aldeles ikke skyldtes Nedsækning eller hele den økonomiske Politik, nej, det skyldtes, at Indtægterne var steget. Naar Finansministeren fuldstændig vil se bort fra hele den økonomiske Politik, der førtes fra 1926 til 1929, kunde han efter min Opfattelse næsten lige

saa godt have sagt, at det var hans Skyld, at han kom med et saa udmærket Statsregnskab for 1929—30. Det vilde være lige saa rigtigt som det, den højtærede Minister sagde. Man kan ikke, som man nu har gjort gennem en Aarrække, gøre den Betragtning gældende, at man ved Nedsættelse af Lønningerne og ved Nedsættelse af den sociale Lovgivnings Byrder gik den almindelige Befolkning meget, meget nær, at man skar i levende Kød o. s. v., og samtidig hævde, at den hele Politik overhovedet ingen Indvirkning har haft paa Statsregnskabet. Hvis den højtærede Minister vil drage en Sammenligning mellem Statsregnskaberne for 1927—28 og 1928—29 og det Statsregnskab, som nu er aflagt, er det selvfølgelig rigtigt, at Indtægterne viser en meget betydelig Forøgelse for de indirekte Skatter, og det er lige saa fuldkommen givet, at baade Lønningerne og Udgifterne til den sociale Lovgivning viser et Fald fra 1927—28 til 1928—29 paa ca. 10 Millioner. Fra anden Side er det sagt — jeg understreger med Glæde, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ikke gjorde det —, at dette Statsregnskab var Venstres Værk. Jeg tror, man skal tage paa en ganske anderledes nøgtern Maade paa det. Naar Statsfinanserne kan holde, naar Statsregnskabet viser Overskud, og naar utvivlsomt ogsaa Aaret 1930—31 kan holde, er Aarsagen begribeligvis den Politik, der er ført; de Udgifts- og Indtægtslove, som Rigsdagen har vedtaget, afspejler sig i Regnskabet. Det kan ikke bestrides, at det i første Række er den økonomiske Politik, der blev ført fra 1926 til 1929, der nu klart giver sig Udtryk i Statsregnskabet for 1929—30. Endvidere kan der peges paa, hvorledes de indirekte Skatter har givet et overordentlig godt Udbytte.

Med Hensyn til Statsformuen, som har været et Spørgsmaal, der gennem mange Aar har været stærkt drøftet, vil jeg gerne sige, at jeg tror, at man i alt for høj Grad har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal. Statens Formue er et Begreb, som efter min Opfattelse har saare ringe Interesse, fordi vi paa Aktivsiden anbringer en Række Værdier, som i Virkeligheden ikke er Værdier i den Forstand, at Staten kunde afhænde dem, men som tværtimod paafører Staten Udgifter. Naar dette Hus anbringes paa Formuesiden til et Beløb af ca. et halvt Hundrede Millioner Kroner, saa er det jo ikke en Formueværdi overfor den Gæld, som Staten har. Det sikre er Statsgælden, og hele den Opstilling, man foretager for Formuen, synes mig ikke at have stor Interesse.

Men det, der i Øjeblikket har særlig